

ה' לבדו. אמר רבי עקיבא, אוי לעולם בשתוא ממנה, בעת אני מספצל בחכמה רבבה. אמר לו, חורי אמרתך לך סתום פיך, שהרי ראייתך שדי לי ולך בעולם.

אמר רבי יהודה, חור קין להיות עובד ארכיה והבל רועה צאן. זה הביא קרבן, וזה הביא קרבן. אמר רבי יהודה, קין בא בגנות הרוח, והבל בגנויות הרוח, קרבן, וזה הביא קרבן. אמר רבי יהודה, רוח נשברת. שפטות זבחים אלהים רוח נשברת. מה כתוב? (בראשית כ) ויעש ה' אל הבל ואל מנחתו ואל קין ואל מנחתו לא שעה. אמר רבי יהודה, למה נפלו פניו? על שלא נתקבלה מנחתו.

ולמוננו, אותו היום ראש השנה היה, יום שдин כל הנשות עוברים לפניו. אמר לו, למה חורה לך? הלא אם תיטיב שתאת. אמר רבי יהודה, בלומר, אם תיטיב, ייה לך שעת.

לפתח מטה רוץ (בראשית ד, ז) - בלומר, לאותם פתחי גן עדן שהנשות עוברות בו - מטה רוץ. המטה שטעה יהיה מזומן שם, ושם מזומן שם, ושם תקבל ענש. ואליך תשוקתו - בלומר, אם תיטיב מעשיך, והחטא הוה יסף לך שטעה עברות. אתה תמשל בו - שלא יכול לך טרג עמק.

למוננו, אמר רבי יוסף, אני ראיית את רבי עקיבא ששאל את רבי אליעזר הדבר הזה. אמר לו, עקיבא, הרם עיניך למלחה, אתה שב אצל, שהרי הכל מפרש במה שאמרת. הדברים עיניו, אחר כן הרפין ראשו. אמר, ברוי עשיתם במשחה הנחש ולא ידעתי. קרוב אליו רבי אליעזר ולחש לו. בא רבי עקיבא, ונשיק ידו ובקה, ואמר, הכל הוא כמו שאמרת בראשונה - מגביהם את

ב'(א) ונשגב ה' לבדו. אמר רבי עקיבא, וכי לעלמא כド תיפוק מגיה,בען אָנָא מסתכל בחכמתא סגיא. אמר ליה, הָא אָמְרִית לְךָ אַסְתִּים פומך, דהא חזינא דרי לוי ולך בעלמא. אמר ר' יהודה, נתחרז קין להיות עובד ארמה, והבל רועה צאן, זה הביא קרבן, וזה הביא קרבן. אמר רבי יהודה, קין בא בגנות הרוח, והבל בגנויות הרוח, דכתיב (זהלים נא יט) זבחים אלהים רוח נשברת. מה כתיב ויישע ה' אל הבל ואל מנחתו ואל קין ואל מנחתו לא שעה. אמר רבי יהודה, למה נפלו פניו, על שלא נתקבלה מנחתו.

וთאנא, אמר רבי יהודה, אותו היום ראש השנה היה, יום שדין כל הנשות עוברים לפניו. אמר לו, למה חורה לך, הלא אם תיטיב שתאת, אמר רבי יהודה, בלומר אם תיטיב, ייה לך שעת.

לפתח מטה רוץ, בלומר, לאותם פתחי גן עדן, שהנשות עוברות בו, מטה רוץ. המטה שטעה יהיה מזומן שם, ושם תקבל ענש. ואליך תשוקתו, בלומר אם תיטיב מעשיך, והחטא הוה יסוף לך שטעה עברות. אתה תמשל בו, שלא יכול לך טרג עמק.

תאנא, אמר רבי יוסף, אָנָא חֲמִינָא לְרַבֵּי עקיבא, ששאל לרבי אליעזר דבר זה. אמר ליה, עקיבא, סק עינך לעילא, ואת תיב Gabai, דהא מפרש قولא במה דאמונא. זקף עינוי, לבתר ארכין רישיה, אמר, הָא עבדנא בעובדא דחיניא, ולא ידענא. קרייב גבוי ר' אליעזר, ולחייב ליה, אתה ר' עקיבא, ונשיק ידו, ובקה, ואמר, قولא הוא במה דאמרת בקדמייתא. זקפאן זקיון, תפאן תפאיין, דלא